

Bestemmelse om Tivoli. Men i det Dieblit den øvrige Deel af Regjeringens Forslag saldt bort, i det Dieblit Regjeringen gif ind paa, at den ikke fik en saa omfattende Bemyndigelse, som den havde ønsket, bortfaldd ogsaa dermed ipso facto Bestemmelsen om Kjøbenhavns Tivoli; thi naar Forholdet altsaa foreløbigt forblev, som det var, var der ikke nogen Grund til at søge en speciel Bemyndigelse til at bortleie det ommeldte Terrain til Tivoli. Loven af 6te Juli f. A., der var en Følge af alle disse Forhandlinger, indeholder ikke Noget om en Indskrænkning af Regjeringens hidtil havde Bemyndigelse, men den giver kun Regjeringen en ny Bemyndigelse, som den ikke havde før. Det har ingenfinde være udtalt, at denne Bemyndigelse skulde medføre en Formindsfelse af den hidtilværende Bemyndigelse; denne Tanke er aldrig fremkommen, og den vilde, troer jeg, heller ikke kunne souteneres. Der blev givet Regjeringen en forøget Bemyndigelse, men den Bemyndigelse, som den allerede havde indtil da, forblev i dens Besiddelse, fuldstændigt ubeskaaren. Efterat Loven af 6te Juli f. A. var udkommen, ansøgte Industriforeningen Hans Majestæt Kongen om at maatte afholde en Industriudstilling, og om at der maatte blive overladt den et Terrain dertil paa billige Vilkaar. Denne allerunderdanigste Ansøgning refererede Kongen til Krigsministeren og Indenrigsministeren, og det var efter Samraad imellem disse to Ministre, at de, efter tillige at have brevvexlet med Finantsministeren, gjorde en Indstilling til Hs. Maj. Kongen om, at Hans Majestæt vilde tilstaae Tilladelse til at afholde en Industriudstilling, samt at Krigsministeriet maatte overlade Industriforeningen et Terrain til denne Brug tilleie. Der blev derefter ført nærmere Forhandlinger om de Vilkaar, hvorpaa dette Leiemaal kunde finde Sted; der blev derom brevvexlet med Kjøbenhavns Commune, som ikke havde Noget derimod at erindre, og der blev overhovedet ikke fra nogensomhelst Side — og der har ikke været hastet med Sagen, og man har ikke paa nogen Maade søgt at undgaae at gjøre Hvemsomhelst bekendt med den — reist nogensomhelst Tvivl om, at Regjeringen jo var fuldstændigt bemyndiget til at afflutte et saadant Leiemaal. Den Bygning,

som det er Industriforeningens Hensigt at opføre, vil kræve betydelige Udlæg, og det er derfor med Rette fra dens Side blevet gjort gjældende, at, naar den Lettelse, den Begunstigelse, som Foreningen ved Leieemaal ettraaede, ikke skulde blive illusorisk, saa maatte Leieemaal være paa et vist Antal Aar. Det vilde være umuligt for Industriforeningen at reise de fornødne Pengemidler til dette vigtige og interessante nationale Foretagende, naar ikke Leiemaal blev indgaaet for et betydeligt Antal Aar. Dette var et Hensyn, som Regjeringen tillagde ikke liden Betydning, og det var i Betragtning heraf, at den overlod Industriforeningen — vel at mærke ikke nogen privat Person, men en talrig Forening af Industridrivende — det omtalte Terrain paa 30 Aar til et almeennyttigt, nationalt Formaal. Man har derhos paalagt Industriforeningen en aarlig Leie, som blev fastsat i Henhold til den Norm, der var omtalt i Motiverne til det ifjor behandlede Lovforslag, nemlig 500 Rd. pr. Td. Land. Dette er den eneste Anvendelse, som Regjeringen, siden Loven af 6te Juli f. A. udkom, har gjort af den Bemyndigelse, som den har, og dette er det eneste Leiemaal, som foreligger. Jeg skal endnu tillade mig at bemærke, at det her gjælder om et Areal, der ikke er Hundrebedelen af det hele Areal, som maastee vil blive kjøbt af Kjøbenhavns Commune; det er altsaa en aldeles forsvindende Deel af det hele Areal. Jeg skal end hderligere bemærke, at, forsaavidt der er blevet talt om Afgangen til Staden, saa maa Afgangen til Staden ad Vesterbro anses for definitivt bestemt, og der er altsaa ikke foregrebet fremtidige Bestemmelser i nogen Henseende ved det omtalte Leiemaal. Videre skal jeg ikke gaae i Udviklingen af dette Forhold. Jeg troer, at det, som jeg har ytret, allerede maa være tilstrækkeligt til at vise, at Regjeringen paa ingen Maade har ønsket i noget vidt Omfang at benytte den Bemyndigelse, som den har, men at den kun har gjort det i et aldeles exceptionelt Tilfælde, hvor det gjaldt om et meget vigtigt nationalt Foretagende. Jeg skal her til kun føie, at Industriforeningen, for at kunne afholde en Industriudstilling i 1869, satte den allerstørste Priis paa allerede i Foraaret 1868